

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 695/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Danielom Mikulášom, advokátom, Červenej armády 1, Martin, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 6Tp/63/2024 z 12. novembra 2024 takto

rozhodol:

1. Uznesením Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 6Tp/63/2024 z 12. novembra 2024 **bolo porušené** základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 6Tp/63/2024 z 12. novembra 2024 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **713,96 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením mestského súdu o jeho sťažnosti proti uzneseniu prokurátora o zaistení vecí sťažovateľa podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1805 zo 14. novembra 2018 o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a príkazov na konfiškáciu (ďalej len „nariadenie“) a zákona č. 650/2005 Z. z. o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok a zákona

Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vykonaní európskeho príkazu“).

II.

2. Sťažovateľ v roku 2020 kúpil cyperskú ikonu zo 16. storočia. Predávajúcim bol riadne registrovaný obchodník s umeleckými predmetmi v Nemecku. Prokurátor uznesením z 30. septembra 2024 podľa čl. 7 ods. 1 nariadenia a § 1 ods. 2 a § 8 ods. 3 písm. a) zákona o vykonávaní európskeho príkazu uznal nariadenie cyperského súdu a ikonu zaistil, keďže skutočnosti nasvedčujú tomu, že ikona je výnosom z trestnej činnosti. Prokurátorovi pritom bolo známe, že v Nemecku bolo vedené trestné stíhanie pre trestný čin priekupníctva, no nemecké štátne zastupiteľstvo v novembri 2022 toto trestné stíhanie zastavilo, keďže nebolo možné dospieť k záveru, že by v Nemecku došlo k spáchaniu trestného činu, keďže nemožno zistiť, ako sa ikona dostala do Nemecka, ikonu už od roku 1997 držal vlastník galérie a po jeho smrti ju nadobudla obchodná spoločnosť, ktorá ju v roku 2020 predala sťažovateľovi. Nemožno tak ustáliť vedomosť konateľa obchodnej spoločnosti o nezákonnom pôvode ikony. Prokurátor nezistil dôvody na odmietnutie uznania a vykonania príkazu podľa čl. 8 nariadenia a § 11 ods. 1 zákona o vykonaní európskeho príkazu, keďže nemožno spochybníť cyperskými orgánmi deklarovanú skutočnosť, že ikona bola odcudzená v roku 1974.

3. Proti tomu podal sťažovateľ sťažnosť. Tvrdil konkrétne skutočnosti (opakovaná ponuka ikony na aukciách, kúpa od registrovaného obchodníka, zastavenie trestného stíhanie v Nemecku, prezentácia ikony sťažovateľom), z ktorých je zrejmé, že ikonu nadobudol dobromyseľne, a to malo byť zohľadnené pri uznaní cyperského nariadenia. Tvrdil, že cyperské orgány už raz mali vydať príkaz na zaistenie ikony adresovaný nemeckým orgánom, no nebolo im vyhovené. Sťažovateľ poukázal na čl. 8 ods. 1 písm. a) a f) nariadenia, podľa ktorých príkaz na zaistenie možno neuznať a nevykonať, (i) ak by to bolo v rozpore so zásadou *ne bis in idem*, a (ii) vo výnimočných prípadoch existujú na základe konkrétnych a objektívnych dôkazov podstatné dôvody domnievať sa, že vykonanie príkazu na zaistenie by za konkrétnych okolností prípadu viedlo k zjavnému porušeniu relevantného základného práva podľa Charty základných práv Európskej únie, najmä práva na účinný prostriedok nápravy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na obhajobu.

4. Mestský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. Zrekapituloval uznesenie prokurátora a sťažnosť sťažovateľa, odcitoval Trestný poriadok, zákon o vykonaní európskeho príkazu a nariadenie. Bol toho názoru, že „sťažnosť vo svojom obsahu smerovala proti dôvodom, pre ktorý bol príkaz na zaistenie hnutelnej veci vydaný justičným orgánom pôvodu, čo s prihliadnutím na § 8 ods. 5 a § 18 zákona o vykonaní európskeho príkazu a čl. 33 ods. 2 nariadenia nie je prípustné“.

III.

5. Podľa sťažovateľa mestský súd nereagoval na jeho námietky, ktoré sa týkali toho, že boli splnené dôvody na neuznanie a nevykonanie príkazu na zaistenie podľa čl. 8 nariadenia, keďže mestský súd nesprávne vyhodnotil, že jeho sťažnosť smeruje proti vecným dôvodom vydania príkazu. Tým malo byť porušené jeho základné právo na súdnu ochranu. Keďže bez relevantných dôvodov došlo k zaisteniu ikony, ktorú nemôže ani držať a disponovať s ňou, došlo k porušeniu jeho základného

práva vlastníť majetok. Ak by jeho námietky boli posúdené riadne, uznesenie prokurátora by súd musel zrušiť.

6. Mestský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že sťažnosť sťažovateľa podľa jej obsahu smerovala proti dôvodom, pre ktoré bolo vydané nariadenie cyperským orgánom a nesmerovala proti uzneseniu prokurátora. Preto mohol sťažnosť sťažovateľa len zamietnuť. Vyjadril názor, že sťažnosťou mal sťažovateľ napadnúť rozhodnutie cyperského súdu. Dodal, že nebolo možné vyhovieť sťažnosti sťažovateľa, keďže to nie je prípustné.

IV.

7. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

8. Argumentácia ústavnej sťažnosti je zhodná s argumentáciou sťažovateľa v sťažnosti proti rozhodnutiu prokuratúra. Je tomu tak preto, že sťažovateľ v uznesení mestského súdu nedostal odpoveď na ním v sťažnosti položené otázky. Sťažovateľ sa v nej dovoľával toho, že boli splnené dôvody na neuznanie a nevykonanie príkazu na zaistenie podľa čl. 8 ods. 1 písm. a) a f) nariadenia. K tejto námietke sťažovateľa sa mestský súd nijak nevyjadril. Nevyjadril sa, prečo by vykonanie príkazu na zaistenie za konkrétnych okolností nevedlo k zjavnému porušeniu práv sťažovateľa podľa charty tak, ak to predpokladá čl. 8 ods. 2 písm. f) nariadenia. Rovnako sa nevyjadril, prečo vylúčil rozhodnutie podľa čl. 8 ods. 1 písm. a) nariadenia pre porušenie zásady *ne bis in idem*. K argumentácii mestského súdu, či už v jeho rozhodnutí alebo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, treba uviesť, že mestský súd nevysvetlil, prečo je toho názoru, že sťažnosť sťažovateľa smerovala iba proti vecným dôvodom príkazu napriek tomu, že sťažovateľ už v sťažnosti proti uzneseniu prokurátora poukazoval na čl. 8 ods. 1 písm. a) a f) nariadenia. Na tieto otázky sťažovateľ od mestského súdu nedostal žiadnu adresnú odpoveď.

9. Úlohou mestského súdu s ohľadom na sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu prokuratúra nebolo, aby mestský súd iba uviedol, že jeho sťažnosť smeruje proti vecným dôvodom príkazu cyperského súdu. Jeho úlohou bolo vyjadriť sa, či možno postupovať podľa čl. 8 ods. 1 písm. a) a f) nariadenia. Takéto úvahy nevyplývajú nielen z namietaného rozhodnutia, ale ani z vyjadrenia mestského súdu k ústavnej sťažnosti. Hoci i takéto dodatočné vyjadrenie v konaní o ústavnej sťažnosti nie je spôsobilé napraviť nedostatočnosť odôvodnenia namietaného rozhodnutia mestského súdu, je z toho zrejmé, že mestský súd pred svojím rozhodnutím nesubstancoval právne otázky, ktoré boli rozhodujúce pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa. Preto vzhľadom na absenciu riadneho odôvodnenia použitia čl. 8 ods. 1 písm. a) a f) nariadenia v rozhodnutí mestského súdu s ohľadom na podstatu sťažnosti sťažovateľa došlo rozhodnutím mestského súdu k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa

čl. 127 ods. 2 ústavy vyhovené s tým, že uznesenie mestského súdu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

10. Nebol dôvod vyhovieť námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Dočasné zaistenie majetku na základe nedostatočného odôvodnenia takéhoto zásahu nepredstavuje zásah do tohto základného práva, keďže ním nie je spochybnené právo sťažovateľa vlastníť vec.

11. Zistené porušenie základného práva sťažovateľa odôvodňuje, aby mu mestský súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti 2 x 343,25 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 13,73 eur) predstavuje 713,96 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu